

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 286/08-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. septembra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. M. J., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, zastúpeného advokátom JUDr. J. H., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1 T 64/98 zo 14. mája 2007 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 To 8/2007 z 27. apríla 2008, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. M. J. odmieta pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. augusta 2008 doručená sťažnosť Ing. M. J., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. H., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 T 64/98 zo 14. mája 2007 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 To 8/2007 z 27. apríla 2008.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza:

«Dňa 14. 8. 1997 Krajský úrad vyšetrovania Policajného zboru v Nitre pod ČVS: KÚV-85/02-NR-97 vzniesol obvinenie A. K., a Ing. M. J. pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 3 písm. a), ods. 4 Tr. zák. spolupáchatelstvom v zmysle § 9 ods. 2 Tr. zák. účinného v čase spáchania činu.

Obvinený K. nebol vzatý do väzby a Ing. M. J. bol vo väzbe viac ako 6 mesiacov. Obv. K. počas výkonu väzby obv. Ing. J. urobil pred notárom tri prehlásenia, z toho jedno malo svojim obsahom vyviňovať Ing. J. a „u ostatných dvoch zostal obsah písomnosti neznámy“. Následne A. K. zmizol a dodnes o ňom niet žiadnej správy. Konanie sa teda viedlo proti ušlému A. K. a proti Ing. M. J., ktorý počas prípravného konania a po podaní žaloby na KS v Nitre v roku 1998 ani jedenkrát nezmaril žiaden procesný úkon. Na krajskom súde po nespočetnekrát odročenom pojednávaní, ani jedenkrát nezapríčinil odročenie pojednávania!

Vec bola pridelená predsedovi senátu JUDr. Š. H. Práve vzťah predsedu senátu k obhajcovi obvineného Ing. J. sa vyvíjal neštandardne a prejavila sa snaha predsedu senátu presadiť sa a ukázať, „že on je pánom v pojednávanej miestnosti a on vykladá procesné predpisy, do čoho si nedá hovoriť“.

Jediným vysvetlením je to, že predseda senátu bol v minulosti sudcom Okresného súdu v Nitre a obhajca Ing. J. JUDr. J. H. bol predsedom senátu Krajského súdu v Bratislave, možno aj predsedom senátu odvolacieho, ale v každom prípade v postavení školiteľa. V spise je zistiteľné, že po porušení procesného predpisu predseda senátu ukladá pokutu. Neskôr zistí porušenie procesného predpisu, pochybenie napraví a pokutu odpúšťa. Tento vzájomný „súboj“ sa nedotkol obhajcu, ale takmer zásadným spôsobom sa dotkol obvineného Ing. M. J. V takto sa vyvíjajúcej atmosfére súd I. stupňa uznal Ing. J. vinným rovnako ako A. K. a obom uložil rovnaké tresty rovnakého druhu a rovnakej výmery!

Po podanom odvolaní odvolací súd na neverejnom zasadnutí rozsudok zrušil a vec

vrátil súdu I. stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

Krajský súd v Nitre vykonal dokazovanie naviac, a to znaleckým posudkom ohľadne svedkyne V., čo je pre obhajobu takmer nepochopiteľné. Napriek tejto snahe sa dôkazná situácia nezmenila v neprospech Ing. J. Súd I. stupňa však opäť uznal Ing. J. vinným a uložil mu 5 a pol ročný trest odňatia slobody.

Odvolací súd opäť rozsudok Krajského súdu v Nitre podľa § 258 ods. 1, písm. b), c) Tr. por. zrušil a vrátil vec súdu I. stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

To, že žiaden dôkaz nevyznel v neprospech obžalovaného Ing. J., je v tomto konaní zbytočné uvádzať, avšak po tom, čo odvolací súd dvakrát záväzne rozhodol, že niet presvedčivých dôkazov na uznanie viny, súd I. stupňa (bez porady senátu) predsedom senátu vyhlásil už tretí odsudzujúci rozsudok. Urobil tak po 10-tich rokoch od „spáchania trestného činu“ a uložil opäť trest 5 a pol roka.

Proti tomuto rozsudku bolo podané odvolanie, avšak oproti predchádzajúcim rozhodnutiam obhajoba vytýkala súdu aj porušenia procesných predpisov, ktoré mali za následok porušenie práva na obhajobu a ktoré vylučovali možnosť, aby odvolací súd rozsudok súdu I. stupňa mohol potvrdiť, alebo zmeniť tak, ako sa aj stalo.

Po druhom zrušení rozsudku bola vec vrátená súdu I. stupňa a počas týchto neodôvodnených prieťahov zo strany súdov, žiaľ, zomrela členka senátu.

Súd niektoré dôkazy zopakoval, niektoré vykonal na pojednávaní, niektoré však pred novozvoleným senátom nevykonal vôbec.

V predmetnej veci išlo o nutnú obhajobu a hlavné pojednávanie nemohlo byť vykonávané v neprítomnosti obhajcu.

Pred vyhlásením rozsudku mal súd na dverách pojednávacej miestnosti oznam, že vo vnútri prebieha porada senátu. Sudkyňa však do pojednávacej miestnosti vošla krátko pred vyhlásením rozsudku a jednoducho sa porady senátu nezúčastnila. Dobešla, možno podpísala zápisnicu o hlasovaní a už boli volaní účastníci a bol vyhlásený rozsudok.»

Podľa sťažovateľa:

«Súdy, hlavne v konaní po zrušení odsudzujúceho rozsudku a vrátení veci súdu I. stupňa na nové konanie a rozhodnutie, po tom, čo zomrela prísediaca sudkyňa pani K., konali v rozpore so zákonom. Došlo k zmene zloženia senátu a následne na to došlo k

porušení práva na obhajobu, zásady priamosti, verejnosti a ústnosti.

Podľa § 219 ods. 2 Tr. por. , platného v čase konania, musí byť hlavné pojednávanie vykonané znova. To neplatí, ak obžalovaný súhlasí so zmenou v zložení senátu.

Obžalovaný súhlasil so zmenou senátu, aby sa nemuselo vykonávať hlavné pojednávanie znova aj s vykonávaním dôkazov, ktoré sa ukázali ako dôkazy s vecou nesúvisiace. Obžalovaný opäť svojim postojom chcel zabrániť zbytočným formálnym prietahom vo veci samej! (napriek tomu súdy konali „v neprimeranej lehote“ podľa čl. 6 ods. 1 už citovaného „Dohovoru“).

Obžalovaný presne označil dôkazy, ktoré žiadal vykonať práve pre zmenu senátu a preto, že nová členka senátu pri dôkazoch svedčiacich v prospech obhajoby prítomná nebola. Aj čas, ktorý od výsluchu svedkov, ktorí svedčili o tom, že spoluobžalovaný K. klamal, bol tak dlhý, že samosudca v odôvodnení odsudzujúceho rozsudku na tieto dôkazy „takpovediac“ zabudol. Krajský súd navrhovaných svedkov nevypočul a množstvo dôkazov pred „novou sudkyňou“ vôbec nevykonal (ani nečítal, ani neoboznamoval).

Ak odvolací súd v rozsudku, kedy rozsudok súdu I. stupňa s poukazom na ustanovenie § 259 ods. 3 Tr. por. zmenil, zaujal stanovisko, že obžalovaný súhlasí so zmenou v zložení senátu v zmysle § 219 ods. 2 Tr. por., že nemôže súhlas podmieňovať, musel si byť vedomý, že „pri úcte“ k zásadám trestného poriadku nemožno urobiť záver, že súhlas na zmenu senátu obžalovaný Ing. J. dal! To, že súhlas podmieňoval zopakovaním dokazovania iba niektorými dôkazmi, bolo nevyhnutné vykladať v prospech dodržania práva na obhajobu, na zásadu ústnosti a bezprostrednosti a hlavne na nutnosť, aby sudca, ktorý pri dodržaní zákona a ktorý vo veci rozhoduje, poznal vykonané dôkazy. Teda, ak obžalovaný dal súhlas „s podmienkou“, tak súd nemohol mať za to, že súhlasí a nemohol negovať to, že súd po zmene v zložení zostavenia senátu musí hlavné pojednávanie vykonať znova.

Porušenie vyššie uvedených procesných zásad má za následok konštatovanie, že vec nebola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Sťažovateľ v odvolaní poukázal na to, že do pojednávacej miestnosti, na dverách ktorej visela tabuľa „porada senátu“, vošla posediaca a ihneď na to boli do pojednávacej miestnosti zavolaní účastníci a bol vyhlásený rozsudok. Prisediaca nemohla byť účastná

porady, maximálne stihla podpísať zápisnicu o hlavnom pojednávaní a už bol rozsudok vyhlásený!

Odvolací súd na porušenie ustanovenia § 127 Tr. por. vôbec nereagoval. Neprešetril podozrenie tak vážneho porušenia zákona. Nevyvrátil podozrenie, že o vine a treste rozhodli iba štyria sudcovia a v odôvodnení rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté s konečnou platnosťou, sa s tak vážnou námietkou odvolateľa vôbec nevysporiadal.

Zostalo podozrenie, že súd neprejednal vec spravodlivo (Dohovor čl. 6 ods. 1). Súdny porušili právo na obhajobu a teda rozhodli nespravodlivo (Dohovor čl. 6 ods. 1), pretože hlavné pojednávanie dňa 14. 5. 2007 súd I. stupňa vykonal bez prítomnosti obhajcu.

Podľa § 202 ods. 3 Tr. por. v prípadoch nutnej obhajoby podľa § 36 ods. 3 Tr. por., a to je prejednávany prípad, musí mať obvinený obhajcu už v prípravnom konaní. V prípadoch nutnej obhajoby nemožno konať hlavné pojednávanie bez prítomnosti obhajcu. Zákon nepozná výnimku!

Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (str. 16 - 17) je poplatné tomu, že tzv. reštančný spis treba skončiť „za každú cenu“.

To, či pri vyhlasovaní rozsudku, čítaní obžaloby, alebo napr. pri záverečnom návrhu prokurátora môže obhajca reálne (aktívne, či pasívne) poskytnúť právnu pomoc, je z pohľadu nutnej účasti obhajcu na hlavnom pojednávaní skutočne právne irelevantné. Účasť obhajcu je nutná, aj keď reálne nemôže zasiahnuť do prednesú prokurátora a v tejto veci - napr. ani potom, čo predseda senátu protokoloval, že svedok vypovedá zhodne ako v prípravnom konaní, hoci vypovedal zásadne inak (v prípravnom konaní tvrdil, že obžalovaný sa predstavoval ako inžinier) na pojednávaní vypovedal, že sa predstavoval ako Dr. Práv. Obžalovaný je inžinier! Použitý argument s poukazom na ustanovenie § 41 Tr. por. je zavádzaním a takýto nemožno prijať ani pri primeranej miere tolerancie.

Ved' ak by obhajca čakal pred pojednávacou miestnosťou na príchod prísediacej, tak by predseda senátu určite neurobil to, že ihneď po jej príchode vyhlásil rozsudok. Uvedomil by si, že obhajca podozrenie, že porada bola iba so štyrmi sudcami, ihneď vytkne a že nezostane iba v polohe podozrenia, ktoré prednáša „odsúdený na 5 a pol roka“. Účasť obhajcu na pojednávaní je nevyhnutná! Možno aj preto, že predseda senátu ústne odôvodní rozsudok tak, že obžalovaný môže nadobudnúť dojem, že po odvolaní môže dostať viac, môže byť zaradený do prísnejšej skupiny a podobne. Aby sa ani teoreticky takéto porušenia

zákona nemohli stať, preto je fyzická účasť obhajcu na pojednávaní nutná.

Porušením procesných predpisov došlo ku konaniu nespravodlivému, pretože bolo porušené právo na obhajobu.

Je nutné pripomenúť, že Ústava SR v čl. 48 ods. 2 zabezpečuje právo, aby sa vec sťažovateľa (dovolateľa, odvolateľa, obžalovaného, obvineného a dnes odsúdeného) verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonaným dôkazom.

Ak súd I. stupňa nevykonal „nové dokazovanie pred novou členkou senátu“, tak je úplne jasné, že bolo porušené právo vyjadriť sa. Ak nebol po zmene senátu dôkaz vykonaný vôbec, tak sa nemohol vyjadriť ! (viď. čl. 48 ods. 2 Ústavy SR).

Porušenie práva hmotného a procesného je predmetom do volacieho konania podľa priloženého dovolania.

Touto sťažnosťou sa sťažovateľ domáha zistenia - nálezu, že súdy tým, že porušili procesné právo a právo hmotné, porušili práva, ktoré sú garantované ústavou a „Dohovorom“.

Súdy museli postupovať podľa Trestného zákona účinného do 31. 12. 2005.

Ak odvolací súd v ostatnom rozhodnutí postupoval podľa § 258 ods. 1 písm. d), písm. e) písm. f) Tr. por. tak rozhodol, že bol porušený Trestný zákon (!) a že bol uložený trest neprimeraný a naostatok bolo rozhodnutie o náhrade škody nesprávne.

Porušenie ústavného práva spočíva vtom, že súd konštatuje porušenie Trestného zákona vo výroku o treste aj podľa písm. d) aj podľa písm. e) § 258 Tr. por.

Odvolací súd konštatuje porušenie zákona a podľa § 40 ods. 1 Tr. zák. má za to, že vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a, by použitie trestnej sadzby podľa § 250 ods. 4 Tr. zák. bolo pre páchatel'a neprimerane prísne (teda, že duplicitne podľa § 258 ods. 1, písm. e) Tr. por. je uložený trest neprimeraný).

Ak súdy uznali vinu obžalovaného (nereagovali na procesné chyby majúce za následok porušenie práva chráneného Ústavou a „Dohovorom“), museli v záujme spravodlivého konania vo veci (podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru) zisťovať, či formálne aj materiálne (platí ust. § 3 ods. 2,4 Tr. zák.) bol porušený zákon podľa § 40 ods. 1 Tr. zák. (podľa § 258 ods. 1, písm. e) Tr. zák.), alebo došlo k porušeniu zákona podľa § 258 ods. 1, písm. d) Tr. zák. v tom, že súdy zásadne porušili obligatórne ust. § 88 Tr. zák. Na okolnosť,

ktorá v tomto prípade podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby (ods. 5 § 250 Tr. zák.) sa prihliadne (nie môže) len vtedy, keď pre svoju závažnosť podstatne zvyšuje stupeň nebezpečnosti trestného činu pre spoločnosť.

Súdy akceptovali, že Ing. J. ako spolupáchateľ (podľa názoru dovolateľa by mohol byť účastníkom podľa § 10 ods. 1 Tr. zák., samozrejme pri preukázaní viny!) spôsobil činom škodu veľkého rozsahu. Škoda veľkého rozsahu je škodou rovnajúcou sa päťsto násobku minimálnej mzdy podľa zák. č. 90/1996 Z. z.

Úmyselne sa vyhýbam vypočítavať škodu veľkého rozsahu v čase, kedy sa mal stať skutok 5. 4. 1997, aká bola 14. 5. 2007 a prípadne 24. 4. 2008, pretože pochybné a nezodpovedané zostalo, či sa spolupáchateľ alebo pomocník participoval na „podvodných finančných operáciách“ aj v rozsahu založenia účtu, preddavkov, akontácii a pod., ktoré samozrejme od škody museli byť odrátané. Úmyselne sa vyhýbam určovať cifry a výpočty násobkom, pretože spôsobená škoda presahujúca niekoľkonásobok škody matematicky vyrátanej, je iba jednou z kritérií, ktoré určujú stupeň nebezpečnosti činu pre spoločnosť s poukazom na ust. § 3 ods. 4 Tr. zák. Spoločenská nebezpečnosť je určovaná najmä významom chráneného záujmu, ktorý bol činom dotknutý, spôsobom vykonania činu a jeho následkom, okolnosťami, za ktorých bol čin spáchaný, osobou páchatel'a, mierou jeho zavinenia a jeho pohnútkou. Odôvodnenie osoby páchatel'a, jeho bezúhonnosť pred „spáchaním trestného činu“ a viac ako 10 (desať) rokov po, jeho postoj k objasňovaniu trestného činu a jeho postoj k priebehu, tak neskonale dlhému (ktoré jednoznačne musíme označiť za prejednanie veci v neprimeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 „Dohovoru“), trestnému stíhaniu, ktoré (vyjmúc práve výšku škody - následku) už nevykazuje stupeň spoločenskej nebezpečnosti vyšší než nepatrný. Taký čin už nie je trestným činom napriek tomu, že inak vykazuje znaky trestného činu (aj akési laické vysvetlenie, že ak by nebolo začaté trestné stíhanie, tak by dnes bol trestný čin premlčaný). Je nám jasné, že vznesené obvinenie bolo, a že úvahy o premlčaní nemajú právnu váhu. Avšak dĺžka trvania prejednávania veci podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa „Dohovoru“ čl. 6 ods. 1 váhu má a zásadne môže ovplyvniť výsledok trestného stíhania.

Domnievame sa, že v Európskej únii sa judikovala dĺžka trestného stíhania uplynutím 6 (šiestich) rokov.

Krajský súd v Nitre v ostatnom odsudzujúcom rozsudku (14. 5. 2007) síce spáchanie

skutku časovo ustaľuje (na 9. - 15. 4. 1997), avšak uplynutím viac ako 10 (desať) rokov sa z pohľadu ochrany ľudských práv (obvineného) nijako nevysporiadal. Nerobí tak ani odvolací súd napriek tomu, že na strane 18 tieto právne skutočnosti uvádza.

Odvolací súd konštatuje, že ukončenie veci po 11 (jedenástich) rokoch od spáchania skutku bez zavinenia obžalovaného, nemožno považovať za konanie bez prietáhov a v primeranej lehote.

To však znamená, že vec vykazuje porušenie práva na spravodlivé súdne konanie. Došlo k porušeniu Ústavy SR, ale aj medzinárodných dohôd v zmysle Protokolu č. 11 (ETS č. 155) uzatvorených ešte 4. 11. 1950 a majúcich za následok uprednostnenie tejto právnej normy pred normami obsiahnutými vo vnútroštátnom trestnom zákone a trestnom poriadku.

Súd I. stupňa musel po 10 (desiatich) rokoch (v EÚ sú rozhodnutia po 6 (šiestich) rokoch) podľa § 223 ods. 1, § 11 ods. 1, písm. h) Tr. por. trestné stíhanie pre neprípustnosť zastaviť. Keď sa tak nestalo, tak súd konal nespravodlivo v zmysle čl. 6 ods. 1 „Dohovoru“.

Odvolací súd musel podľa § 258 ods. 1 Tr. por. napadnutý rozsudok zrušiť a mohol tak urobiť na neverejnom zasadnutí podľa § 263 ods. 1, písm. b) Tr. por., pretože podľa písm. a), b) ad) § 258 Tr. por. došlo k nasledujúcim chybám:

1) Súd po zmene zloženia senátu nevykonal dôkazy navrhované obž. znovu.
2) Súd nerozhodol po porade senátu, pretože porady senátu sa nezúčastnila jedna prísediaca, a tá docestovala na súd tesne pred vyhlásením rozsudku.

3) Hlavné pojednávanie sa uskutočnilo bez prítomnosti obhajcu, hoci vo veci platila nutná obhajoba.

4) Súd nevykonal dokazovanie ohľadom trestného spisu L. F., vyšetrovania už „počas páchania trestnej činnosti“, kedy K. objednával kancelárie a ohľadom výberu peňazí na šek, ktorý objektívne z väzby Ing. J. nemohol ovplyvniť.

5) Súdny uplynutie 11 (jedenástich) rokov považovali za mimoriadne okolnosti prípadu, alebo mimoriadne pomery páchatel'a, hoci preukázané a objektívne prietahy súdov, ktoré z pohľadu obvineného boli nesporne zbytočné, mali taký charakter, že podľa medzinárodnej multilaterálnej zmluvy ide o stav porušujúci ľudské práva a základné slobody, že znemožňovali súdom vo veci ďalej konať. Ak totiž KS v Nitre prerušil alebo odročil pojednávanie na 14. 5. 2007, tak konal v rozpore s Dohovorom a ústavou. Ak

vyhlásil rozsudok, tak pokračoval v porušovaní ľudských práv a základných slobôd. Ak predkladal spis na NS SR, pokračoval v konaní proti medzinárodnej dohode a NS SR sa k porušovaniu iba pridružil a v ňom flagrantným spôsobom pokračoval (ani si len podozrenie o nezákonnej porade senátu nepreveril).

Ak totiž 10 (desať) rokov, pri ani najmenšom pričinení prieťahov obvineným a jeho obhajcom, nie je prekážkou v ďalšom stíhaní, tak je to takým právnym dôvodom, že nemožno použiť § 40 ods. 1 Tr. zák., ale zásadne § 88 Tr. zák. a ukladať trest podľa ods. 1 § 250 Tr. zák., pokiaľ tento skutok netreba zastaviť preto, že spoločenská nebezpečnosť činu pre spoločnosť po 11 (jedenástich) rokoch nie je vyššia než nepatrná, musí súd ukladať trest v zmysle § 23 ods. 1, § 31 ods. 1 Tr. zák. Aký to asi môže byť trest? Ak bol uložený nepodmienečný trest, tak išlo o nespravodlivé rozhodnutie. Ak by bol uložený podmienečný trest, tak po 11 (jedenástich) rokoch opätovne výchovne pôsobiť na už „prevychovaného“ sa javí byť nezmyslom. Snád' uloženie peňažného trestu by bolo akceptovateľné z pohľadu spravodlivého rozhodnutia v zmysle čl. 6 ods. 1 „Dohovoru“.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vo veci jeho sťažnosti takto rozhodol:

„1) Základné právo Ing. M. J. podľa § 48 os. 2 Ústavy SR na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom bolo rozsudkom KS v Nitre sp. zn. 1T 64/98 zo dňa 14. 5. 2007 a rozsudkom NS SR sp. zn. 5To 8/2007 zo dňa 27. 4. 2008 porušené.

2) Rozsudok NS SR sp. zn. 5To 8/2007 zo dňa 27. 4. 2008 sa zrušuje v celom rozsahu a zrušuje sa aj jemu predchádzajúci rozsudok KS v Nitre sp. zn. 1T 64/98 zo dňa 14. 5. 2007 a trestné stíhanie vedené proti Ing. M. J. pred bývalým Krajským úradom vyšetrovania Policajného zboru v Nitre ČVS: KÚV-85/02-NR-97 zo dňa 14. 8. 1997 po podaní obžaloby KP Nitra sp. zn. 2 Kv 9/98 zo dňa 21. 12. 1998 sa zastavuje.

3) Ing. M. J. vo výkone trestu odňatia slobody nariadeného NS SR na základe rozsudku sp. zn. 5 To 8/2007 zo dňa 27. 4. 2008 vo výmere 3 (tri) roky so zaradením do I. NVS sa prepúšťa z výkonu trestu odňatia slobody ihneď na slobodu.

4) Ing. M. J. sa priznáva finančné zadostučinenie vo výške 66.000. - Sk

5) NS SR je povinný uhradiť právnemu zástupcovi sťažovateľa JUDr. J. H. trovy právneho zastúpenia vo výške 7.939,- Sk na jeho účet vedený v... do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu Ústavného súdu SR.

Alternatívne:

Rozsudok NS SR sp. zn. 5 To 8/2007 zo dňa 27. 4. 2008 sa zrušuje a súdu sa prikazuje bez prieťahov a pri použití § 88, § 23, § 31 ods. 1 Tr. zák. vo veci konať a rozhodnúť.

Ing. M. J. sa prepúšťa na slobodu, pretože sa výkon trestu uložený mu rozsudkom NS SR prerušuje až do rozhodnutia NS SR vo veci samej.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“), z čoho vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

Princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnenie právomoci ústavného súdu (podobne II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, I. ÚS 178/04, IV. ÚS 380/04).

Z uvedeného vyplýva, že ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že vo veci je oprávnený rozhodnúť iný (všeobecný) súd na základe opravného prostriedku alebo iného právneho prostriedku nápravy, ktorý zákon sťažovateľovi účinne poskytuje na ochranu jeho základných práv alebo slobôd, sťažnosť odmietne pre nedostatok svojej právomoci. Tento prístup k uplatňovaniu princípu subsidiarity vyplývajúceho z čl. 127 ods. 1 ústavy potvrdzuje aj text § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Sťažovateľ sťažnosťou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom krajského súdu (ako prvostupňového súdu) sp. zn. 1 T 64/98 zo 14. mája 2007 a rozsudkom najvyššieho súdu (ako odvolacieho súdu) sp. zn. 5 To 8/2007 z 27. apríla 2008.

Z textu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal vo veci dovolanie, pričom dovolací súd o ňom zatiaľ nerozhodol. Kópiu tohto dovolania z 3. júla 2008 sťažovateľ priložil k sťažnosti. Z jeho obsahu vyplýva, že sťažovateľ ho podáva z dôvodov podľa § 371 písm. c), g) a i) Trestného poriadku, pričom v ňom namieta v podstate rovnaké skutočnosti ako v sťažnosti doručenej ústavnému súdu.

Už zo skutočnosti, že sťažovateľ vo veci podal dovolanie, vyplýva, že sám si je vedomý toho, že v predmetnej veci má k dispozícii na ochranu práv, ktorých porušenie sťažnosťou doručenu ústavnému súdu namieta, mimoriadny opravný prostriedok (dovolanie), o ktorom zatiaľ nebolo rozhodnuté. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že námietky sťažovateľa proti označenému rozsudku krajského súdu a označenému rozsudku najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu je nielen oprávnený, ale aj povinný preskúmať a rozhodnúť o nich v rámci dovolacieho konania najvyšší súd ako dovolací súd, čo vylučuje právomoc ústavného súdu.

Na základe uvedeného ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. septembra 2008